

امید نهاوندی، ابوالحسن خان. (تو ۱۲۲۰ ق)، عارف و شاعر، متخلص به امید. خاندان او از اعیان و اشراف نهاوند بودند. او ندیم و کتابدار شاهزاده محمود میرزا قاجار بود و هنگام تألیف کتاب «گلشن» همصحبت محمود میرزا بود. فتحعلی شاه قاجار پس از دیدن کتاب «گلشن» به وی لقب خانی داد. او پس از چندی به واسطه طایفه و قبیله‌ای که داشت، از دربار دور گردید و همایون میرزا قاجار او را از هر دو چشم نابینا کرد. امید از درویش سلسله نعمت‌اللهی و مرید محمد جعفر کبودر آهنگی قراگوزلو، معروف به مجذوب علیشاه، بود و بیشتر غزلیاتش را به نام او می‌سرود. از او «دیوان» شعری به جا مانده که در ایام کوری سروده است.

تاریخ تذکرة‌های فارسی (۱ / ۱۴۰)، حدیقة‌الشعراء (۱ / ۱۷۲-۱۷۴)، الذریعة (۹ / ۹۷)، سفینة‌المحمود (۱ / ۱۲۶-۱۳۲)، لغت‌نامه (ذیل / امید نهاوندی)، مجمع‌الفصحا (۴ / ۱۵۶)، مصطبة‌خسراب (۱۴-۱۵)، نگارستان دارا (۶۰-۶۱).